

ἀραδώνω Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα.

1) Σύρω εὐθείας γραμμὰς εἰς τινα ἐπιφάνειαν Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ἀράδωσέ μου τὸ τετράδιον Λεξ. Δημητρ. Συνών. ριγώγω, χαράκωγω. 2) Ἐπακολουθῶ κατὰ σειρὰν Κρήτ.: Ἀραδώνουν τὰ κακὰ (ἔρχονται τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου).

ἀραδωτὰ ἐπίρρ. Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 19 καὶ 102.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδωτός.

Κατὰ σειρὰν: Σπληνθήκαμε ὅλοι ἀραδωτά. Λεῦκες ἀραδωτὰ φυτεμένες. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1.

ἀραδωτός ἐπίθ. πολλαχ. ἀραδουτός Ἡπ. Στερελλ. (Ἀκαρναν. Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράδα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωτός. Ἡ λ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Πάρου τοῦ 1721.

Ὁ ἔχων ἀράδας, γραμμὰς, συνήθως ἐπὶ ὑφάσματος, χάρτου κττ.: Παννί-χαρτί ἀραδωτὸ Χίος κ.ά. Φ'οτάβ' ἀραδουτὸ Ἡπ. Συνών. ριγωτός, χαράκωμενος (ἰδ. χαράκωνω), ἀντίθ. ἀράδωτος, ἀρρηίωτος, ἀχαράκωτος.

ἀράδωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραδωτός προσλαβὸν σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἔχων εὐθείας γραμμὰς: Κατάστιχο-τετράδιον-χαρτί ἀράδωτο. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀραδωτός.

ἀράεμαν τό, Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀράμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραεύω.

Ἐρευνα, ζήτησις ἐνθ' ἄν.: Ἐξέβεν 'ς σ' ἀράεμαν (ἐξηλήθεν εἰς ἀναζήτησιν) Χαλδ. || Παροιμ. φρ. Μὲ τ' ἀράεμαν 'κ' εὐρήκ' νανε σε (μὲ τὴν ζήτησιν δὲν σὲ εὕρισκαν, ἦτοι καὶ ἂν ἔτι ἠρεύνων, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ σὲ εὕρουν. Εἰρων. πρὸς τὸν δῆθεν σπάνια προσόντα ἔχοντα) Χαλδ. Συνών. ἀράδισμα.

***ἀραέτσι** ἐπίρρ. ἀραέτσι Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ. Σούρμ. Σταυρ. Χαλδ.) ἀραβούτσι Πόντ. (Σάντ.) ἀραβουσί Καππ.

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἔτσι.

Τοιοιουτρόπως λοιπόν, οὕτως ἐνθ' ἄν.: Ἀραέτσι θέλω Χαλδ. Ἐγένομουνε ἀραέτσι (ἔγινε κτλ.) Σούρμ. Συνών. *ἀραέτσικα.

***ἀραέτσικα** ἐπίρρ. ἀραβούτσικα Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀραέτσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικα.

***Ἀραέτσι**, ὁ ἰδ.

ἀραευτής ὁ, Πόντ. (Ἱμερ. Κρώμν. Σάντ. Σταυρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραεύω.

Ζητητής, ἐρευνητής ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἄλλοι ἐμὲν τὸν ὀρφανόν, καν' νὰν 'ς σὸν κόσμον 'κ' ἔχω, ἂν ἀποθάνω 'ς σὰ μακρά, ἀραευτήν πα 'κ' ἔχω (πα = οὐδὲ) Ἱμερ.

ἀραεύω Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σαράχ. Σινώπ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ῥαεύω Πόντ. ἀραδεύω Πόντ. ἀρατζεύω Μακεδ. (Σέρρ.) ἀραύω Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Τρίπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aramak* σχηματισθὲν ἐκ τοῦ *ara*-θέμ. τοῦ *apa*. καὶ τῆς καταλ. -εύω. Ἐν τῷ ἀραδεύω τὸ *d* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀραδίζω.

Ἐρευνῶ, ζητῶ ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἐράεσα νὰ εὐρήκ' ἄτον, ἅμα 'κ' εὕρ' ἄτον Τραπ. Χαλδ. Ἐντον ἕναν ὥραν ἀραεύω σε

(ἔγινε μιὰ ὥρα ποῦ σὲ ζητῶ) Τραπ. Χαλδ. Ἀφορμὴν ἐράευνε Τραπ. Πῆγαν ν' ἀραύουν καὶ νὰ τρώνε Τρίπ. Ἐσὺ ἀδὰ τί ἀραύεις; (ἔσὺ ἐδῶ τί ζητεῖς;) Ἀμισ. Νὰ μ' ἔσανε τὰ γαρδέλλᾶ μουνα ἀδαχά, εἴχαμε ἀραέψεναμ' ἀτα (ἂν δὲν ἦσαν ἐδῶ τὰ παιδία μας, θὰ τὰ ἐζητοῦμεν) Σαράχ. || Φρ. Ντ' ἐράευνε εὔρεν (ἐπὶ τοῦ ἐπιτυχόντος τοῦ ποθομένου. ντὸ = ἐκεῖνο τὸ ὅποιον) Χαλδ. κ.ά. || Παροιμ. Ἀσ' σὸν οὐρανὸν ντ' ἐράευνε 'ς σὴν ἡῆν εὔρεν (ἐκεῖνο ποῦ γύρευε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ βρήκε 'ς τὴ γῆ. Ἐπὶ ἀπροσδοκίτου ὠφελείας ἢ εὐτυχίας) Τραπ. Χαλδ. Εἴχα σε καὶ 'κ' ἐθέλ' να σε, ἐχάσα κι ἀραεύω σε (σὲ εἴχα καὶ δὲν σὲ ἠθέλα, σὲ ἔχασα καὶ σὲ ζητῶ. Ἐπὶ τοῦ ποθουντός τι πρότερον ἀδιάφορον ἢ μισητόν) Χαλδ. || Ἀσμ.

Εὐτάγει σιδερίν στουράκ' καὶ χάλκενα τδαρουδά,

ἐβγαίν' καὶ ἀραεὺ' ἄτον ραδὰ καὶ πολιτείας

(εὐτάγει = κάμνει, ραδὰ = ὄρη) Τραπ. Χαλδ. Πβ. ἀρα-δεύω, ἀραδίζω.

ἀράζω, ἀράσσω Εὐβ. (Κύμ.) Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Χίος κ.ά. ἀράσ-σω Κύπρ. ἀράσσουν Τσακων. ἀράζω κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀράζου βόρ. ἰδιώμ. ἀράτζω Σίφν. ἀράχνω ΔΣουλωμ. 69 ἄαζον Σαμοθρ. ράσσω Κρήτ. Χίος κ.ά. ράσ-σω Ἰκαρ. Κάσ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. ράσ-σουν Λυκ. (Λιβύσσ.) ράζω Ἡπ. Θράκ. (Κεσάν.) Ἰκαρ. ράζον Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Βιζ. Διδυμότ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. κ.ά. ρέσ-σω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀράσσω = κτυπῶ, κρούω ἰσχυρῶς, κατασυντρίβω, παρ' ὅ καὶ ράσσω = κτυπῶ, καταρρίπτω, ρίπτω μεθ' ὀρμῆς, ὠθῶ. Περί τοῦ μεταπλασμοῦ τοῦ ἐνεστωτικοῦ θέμ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,280. Περί τοῦ τύπ. ἄαζον ἰδ. ΑHeisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 90.

Α) Μετβ. 1) Πλήττω, δέρω Κρήτ. Ρόδ.: Τὴν ἔραξε καὶ τὴν ἐξεμάλλισε τὴ γυναῖκα του Ρόδ. **β)** Μεταφ. ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ Ρόδ. 2) Κόπτων ρίπτω κατὰ γῆς δένδρα καὶ θάμνους δασώδους ἐκτάσεως, τὰ ὅποια μένουν οὕτω στρωμένα κατὰ γῆς καὶ ξηραίνόμενα καίονται ἐπὶ τόπου ἐν ἀρχῇ τοῦ φθινοπώρου, ἵνα διὰ τῆς τέφρας αὐτῶν λιπανθῇ τὸ ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν καὶ σπορὰν Ρόδ.: Ἐραξε κ' ἔκοψε τὸ δάσος. 3) Κατάγω πλοῖον εἰς λιμένα καὶ δι' ἀγκύρας ἀσφαλίζω (ἢ σημ. προῆλθεν ἐκ τῆς τοῦ ρίπτειν εἰς τὴν ξηρὰν, ἐξοκέλλειν πλοῖον) σύνθηθ.: Ἀράζω τὸ βατώρι - τὴ βάρκα - τὸ καῖκι σύνθηθ. || Ἀσμ.

Μόν' ἔπρεπε ἀφέντης μου 'ς ἓνα μεγάλο κάστρο

ν' ἀράξῃ χίλις κάτεργα καὶ πεντακόσες βάρκες

Α.Ρουμελ. (Καρ.) **β)** Ὁδηγῶ, φέρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀσμ.

Τὴ δύχη μου περίμενα ψηλὰ πῶς θὰ μ' ἀράξῃ

κ' ἐκείνη εὐρευγε φωθιά καὶ ξύλα νὰ μὲ κάψῃ.

4) Ἀφαιρῶ βιαίως, ἀρπάζω (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ὀρμῶ, ἐπιτίθεμαι, περὶ ἧς ἰδ. κατωτ.) Κρήτ.: Ἀσμ.

Ψωμί ποῦ τὸ δουλεύασι τόσους καὶ τόσους χρόνους

μὲ δάκρυα καὶ γαίματα, μὲ βάσανα καὶ πόνοους,

μὲ ξορισμούς καὶ σκλαβωμούς γιὰ τὴν ἐλευτερία,

κ' ἐδὰ νὰ τῶν τ' ἀράξουν σὰν τ' ἄγρια θηρία.

Β) Ἀμτβ. 1) Φέρομαι πρὸς τι μετὰ ταχύτητος, ὀρμῶ Κρήτ. (Ἐμπαρ.) κ.ά.: Ἀράσσει καὶ μὲ φιλεῖ Κρήτ. Ἡραξε γιὰ νὰ τὸνε πιάσῃ αὐτόθ. Ράσσει νὰ μὲ φάῃ αὐτόθ. Σὰ δὸν ὄφι ἀράσσει αὐτόθ. || Παροιμ.

Τὸ μαχαίρι καὶ δὲ χαράσση, | 'ς τὸ κρεῖας τ' ἀθρόπου ράσσει (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκινδύνου μὲν φαινομένου, ἱκανοῦ ὅμως νὰ βλάβῃ) Ἐμπαρ.: Ἀσμ.

Δὲν ἦτο κρεῖμ' οἱ βάρβαροι ἀπάνω σου ν' ἀράξουν;

κι ἀπόκειας Τοῦρκοι νὰ ῥθουν γιὰ νὰ σ' ἀπορημάξουν; αὐτόθ.

